

med darrning i sin hela kropp,
till Emma sågs han hasta.

Han henne re'n i famnen höll;
när hjertat tycktes brista,
han gaf ett rop i det han föll,
det ropet var det sista.

Om bruden, som en trolös tog,
jag stort ej kan berätta;
hon sedan ensam hemåt drog,
wist icke nöjd med detta.

Ett rum likväl i Emmas graf,
nu Wilhelms lif fick taga,
se'n han så dyr försoning gaf,
låt man sig det behaga.

Så fick dock Emma sitt igen
i jordens dystra gömma;
Trolöse! Himlens wrede fänn,
och huru han kan dömma.

O! som af ostuld gören lef,
af löften, och af eder,
wist Wilhelms wälnad om Ert swet,
kan mycket säga Eder.

Såses i Björnståhl's Bokhandel i Stockholm.

SEDERHOLM,
Elméns och Granbergs Tryckeri, 1826.

Wilhelm och Emma.

Den sköna Emma tröstlids låg;
odräglig war des smärta,
då hon sig öfvergifwen såg
af den hon skänkt sitt hjerta.

Hon sade: "Han mig swurit har
att ewigt trogen wara,
i morgon dock till kyrkan far,
att sig med Eloë para,"

"Fast mången ann' begärat mig,
så walde jag dock denne;
mitt hjerta, som förklarar sig,
kan aldrig älska twenne."

"Ät Wilhelm! du den ende war,
som lärt mitt hjerta dömma;
fast trolös, har du det dock qwar,
jag kan dig aldrig glömma."

"Hwad är mitt brott? säg på hwad lag,
du mig till döden dömmar?
Jo! Eloë är mer rik än jag;
mån annat allt du glömmar."

De dögon du så sköna fann,
du dömt att ständigt gråta;
de kinder, för hwars glans du brann,
att bli af tårar wåta."

"Min brudsång lär bli mörk och fast;
din grymhet och min smärta,

dock ingen annan hämnas skall,
än just ditt eget hjerta."

"Till kyrkan skall min Wilhelm gå,
att med en ann sig para;
men, mina vänner! lagen så,
att jag och der får vara."

"När han ses komma med sin Brud
i ståt och pråkt, må båda
uti sin hvita svepningskrud
den svefna Emma ståda."

"Att svartnar och färdörkar sig,
min Mor! jag tror mig höra
från grafven ropas: Kom till mig:
Ja! Emma lär så gära."

"Jag ser, hvad kanske ingen ser,
sig englar fring mig swinga;
jag hör, och kanske ingen mer,
att alla flockor ringa."

Hon staplar nu: "Farväl! Farväl!"
sig matt åt väggen vänder,
och snart sin äbla Emma själ
hon till sitt ursprung sänder.

Hon föll som blomman i sin vår,
den stormens ilar fällde;
deß vänner under suck och tår,
om hennes lif beställde.

Den näste dagen Wilhelm kom
till kyrkan brud att byta,
sen han de eder swurit om,
som han hat vågat bryta.

Han kom så glad i pråkt och ståt,
sin rika brud han ledde;

en hämnde-Gud dock ett försåt
dem, väl förtjent beredde.

Näst Choret vid en öppen graf,
man fick en lista ståda.

Deß lock i hast blef lyftadt af;
men Gud! hvad syn för båda.

Här Emma blef och andlös låg,
men wacker änn' som dagen;
ej döden kunnat, som man såg,
här plåna ut behagen.

Här låg hon kall, en blomsterkrans
deß wackra hufwud pryddde;
För gåt mig ej bland dessa fans,
med fler, som nog betyddde.

Stum och ordrlig Wilhelm stod,
deß samwet grymt sig väckte;
snart stelnadt wardt hans warma blod,
han sina ögon täckte.

J hast blef folket samlat här,
och alla gråto mycket;
de ropte: Emma ligger der,
det Himla, Måsterstycket!"

"Hon som så stön och dålig war,
dock föll i falskhets snara."

Se Wilhelm! hvad du wållat har!
för det skall du wist swara."

Sorg, ånger, uppväckt kärleksblygd
i Wilhelms bröst regera;
förbannad af sin fosterbygd
och af sig sjelf änn' mera.

Förtwiflad han till listan lopp,
att sig på liket kasta,